

Met mijn vader koop ik een deurmat in de IKEA. Die liggen zo ver in de route dat alle stelletjes om ons heen al ruzie hebben gekregen. Maar mijn vader heeft geplast en gegeten en Ajax speelt niet en is dus geweldig gezelschap. Ik mag er een uitkiezen. Als hij de taak op zich heeft genomen de net opgeleverde studio te dweilen leg ik de deurmat voor de deur. Ik schop hem zachtjes op z'n plek met de punt van mijn schoen.

Als ik de weken erna de hoek om kom, strekt zich een pad languit vol deuren en deurmatten. Iedere keer dat ik thuiskom kijk ik even naar beneden, of er weer iemand een mat heeft aangeschaft en welke dan. Ik blijf een van de vier populairste deurmatten te hebben gekocht, dat heb je met een IKEA om de hoek.

Tot ik op een dag thuiskom en ik nergens meer deurmatten zie liggen. Eenmaal binnen kijk ik op mijn telefoon. Het bericht is duidelijk: wij mogen geen deurmat meer voor de deur hebben. Brandgevaar. Ik leg de mijne binnen. Einde verhaal.

Als ik met de boodschappen door de straat loop met de koophuizen zie ik voordeuren die in verschillende kleuren geschilderd zijn, er staan fietsen in de tuin, de een bouwt een veranda, de ander is aan het tegelwippen. Ik denk: dat kunnen wij allemaal niet. Wij hebben dezelfde, witte doorkijkdeur. Het enige wat verschilt is het huisnummer.

Op een lifestylewebsite lees ik dat een deurmat belangrijk is voor het gevoel van thuis. Een badmat kopen, wordt mij ook aangeraden. Ik denk: eigenlijk ben ik ook een beetje een IKEA-deurmat; ik laat zo over mij heen lopen.

De volgende dag leg ik hem weer buiten.

